

Đâu Đó Có Một Lỗi Nhỏ

- Anh làm thơ tình hay quá nha.
- Anh không làm thơ tình bao giờ.
- Thơ anh vậy mà nói không là thơ tình hả? Tình quá đi chứ.
- Anh chưa bao giờ bị thất tình nên không làm thơ tình được. Phải bị thất tình rồi mới làm thơ tình được.
- Chứ anh làm thơ gì đó?
- Anh làm thơ quê hương, gia đình...
- Chời ơi, thơ toàn là nhớ thương mà nói không là thơ tình.
- À, thơ nhớ thì có.
- Thơ nhớ của anh đó, nhớ da diết, nhớ rụng rời. Vậy không tình sao nhớ?
- Hahaha...
- Không tình mà nhớ đến làm thơ như anh, nếu có tình thơ còn ướt át đến đâu nữa hả anh?
- (lại cười lớn hơn ...) Cũng chỉ là tưởng tượng thôi mà.
- Chịu thua anh rồi đó nghen. À em biết rồi, thơ anh mới có tình tình thôi chứ chưa phải là tình. Cũng như anh, mới có già già thôi chứ chưa phải là già. Chịu chưa?
- Em nói vậy anh chịu lắm.

Tôi biết rồi, trong anh vẫn có một nỗi nhớ từ nơi xa xôi ấy. Dù biết chỉ là dư âm ngày cũ. Xa lắm rồi. Trong những phút băng khuâng, hồn thơ kéo về, thì kỷ niệm còn đó, và anh đã viết nên những câu thơ thật tuyệt vời, thật đẹp. Phảng phất trong nỗi nhớ có mùi hoa dạ lý hương, bình hoa người ta gửi tặng anh khi đi trọ học xa nhà. Mỗi buổi tối ngồi học bên cửa sổ, nhìn bình hoa, mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng.... chẳng trách gì mấy mươi năm sau anh chẳng quên được...

Dù đã xa, anh vẫn nhớ ánh mắt người ta nhìn anh là lạ từ ngày ấy... Chỉ là một thoáng qua, chỉ một chút gửi gắm trong ánh nhìn, vậy mà theo anh cả đời. Không làm anh bận lòng, bận trí, nhưng đâu đó mùi hương ấy vẫn quyến rũ

trong chữ nghĩa của anh. Chẳng thể gọi là tình yêu chẳng trách nào anh bảo thơ anh không phải thơ tình. Vậy là anh may mắn. Không có chuyện tình đắm lệt, không có chia tay ngậm ngùi, để bây giờ thơ anh chỉ viết về một nỗi nhớ nhẹ nhàng nhưng thấm đượm thật lâu như hương hoa từ thời mới lớn.

Đâu đó vẫn có một nỗi nhớ, dù mong manh nhưng không mơ hồ.

Đâu đó vẫn còn một chút tình, dù không hiện thực nhưng vẫn hiện hữu.

PM: Nguyệt Hạ

Cuối tháng tư 2013